

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. IV. Nihil Religioso magis cauendum, quam ne se cognatorum negociis
implicet.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

Petrus de Ribadeneyra. Quidam e societate.

P. Petrus de Ribadeneyra in quibusdam dialogis manu-scriptis iucundum refert exemplum, quod cuidam e societate nostra contigit, qui affectu matris motus Messinam in patriam suam iuit: Cum sacerdos dæmonem quodam in templo adiuraret & exorcizaret, qui mulierem inuaserat; hunc intrasse ait ut sacerdoti auxilio esset; cœpisse dæmoni minari, & Dei nomine impetrare, ut corpore hoc exiret. Spiritus malignus nil respondebat aliud quam Mamma, Mamma. Quæ responsio omnibus apta videbatur, quotquot eum & aduentus causam nouerant; ipse vero rubore suffusus est. Idem & tibi responderi poterit, quando in patria aliis prædicas & mones, ut se mortificent, deliciis oblectamentisq; mundi valedicant.

Seuerus Sulpitius dialo- go. Quidam ex eremo abiens falso amore suorum impulsus, a dæmone possidetur.

Aliud non iucundum sed terribile exemplum refert Seuerus Sulpitius, quod & hæc facit. Iuuenem quondam ex Asia natum, bonis temporalibus affluentem & genere illustrem, cui vxor & filius erat, etiam Ægypti tribunum, in itinere causa negotiorum suorum, necesse habuisse transire eremum, quam incolebant Patres. Vbi multa monasteria & cellas videbat monachorum, & sermones & colloquia habebat cum Abbate Ioanne, qui ei proponebat de iis, quæ ad animæ salutem pertinebant. Quo sermone tam motus est, ut domum non rediret, sed mundo relicto tam insolitam in eremo vitam cepit, & tam virtuti studuit, ut breui post tempore multos seniorum excelleret. Tam prospero vento eo nauigante inuasit eum valida tentatio, quæ suggerbat, præstare ad seculum redire, & vxoris & filii salutem curare, cum factis illi persuasum esset, illum non sibi soli natum esse. Hoc charitatis colore deceptus iam quarto in solitudine expleto anno, viam patriam versus ingreditur, & quoddam monasterium transiens, & monachos visitans mentem eis aperiebat; qui omnes diaboli tentationem dicebant, & multos hoc modo

ab eo in fraudem collectos. Ille vero non illos audit, sed in suo proposito perstat, & monachis valedicit, ut iter suum conficeret. Vix iam monasterium exierat, cum Deo permittente a diabolo possideretur, qui tam illum excruciat, ut ipse se dentibus propriis discerperet, & spumas ore eiceret. Fuit brachijs in monasterium delatus, vbi ob ferociam necesse fuit illum manibus & pedibus vinciri & in carcerem conici (dignum sane fugitiuis supplicium) Et quamuis pro illo monachi Deum rogarent, & diabolum exorcizarent; tamen permittit Deus, ne illum, nisi post duos annos, desereret. Quibus elapsis se liberatam locam rediit, & vitam monachalem egit: aliis magnum terrorem incutens, ut in eo, quod cœpissent, perseverarent, & ut nullus falso pietatis colore se decipi pateretur. Hinc facile est colligere, quam alienus Religiosus esse debeat ab his in patriam profectioibus & cognatorum visitationibus quamuis titulo prætextuque concionandi & fructum animarum faciendi fieret, nam sancti dicunt tentationem esse, & multum in iis periculi & incommodi situm esse. Quid ergo erit, dum quis eo solum vadit ut illos consoletur, & ipse solatium inueniat?

CAPVT IV.

Nihil Religioso magis cauendum, quam ne se cognatorum negociis implicet.

SVper omnia cauendum Religioso, ne quam curam negotiorum pro consanguineis in se recipiat, & se iisdem occupet, ob multa & magna incommoda & pericula inde oriunda. Dicit sanctus Gregorius, plurimos esse, qui postquam bonis omnique eo, quod in mundo possidebant, & quod maius est, sibi

sibi ipsi valedixerunt, se parui ducendo & contemnendo, patrique constantia prospera & aduersa calcando, se, cognatorum & carnis amoris vinculo ligatos & adstrictos inueniant, & volentes indifferete huic obligationi facere satis, redeunt carnis & cognationu affectu ad id, quod ante reliquerant, & in cuius obliuionem venerant. Et plus quam par est, cognatos amando, & professionis suae obliui, occupantur negociis eorum exterioribus, accedunt tribunalia & iudicum subfellia, & se carnalium rerum litibus, & controuersis inuoluunt, & relicta interiori pace & quiete se in negocia secularia precipitant magno animarum suarum periculo. Idem & sanctus Ildorus ait: *Multi monachorum, amore parentum non solum terrenis curis, sed etiam forensibus iurgis inuoluti sunt, & pro suorum temporali salute suas animas perdidit.*

Hæc vna est ex maioribus ambagibus & maxime salebrosis viis, quæ in hac materia sunt, dum carnalis affectus tam religioso dominatur, vt cum cognatorum negocia curare & sibi arrogare faciat, sicuti videmus sæpius & experimur, ob nostra peccata, quam vellemus. Dicit sanctus Basilius id inde oriri, quod diabolus inuidens, aliquem in terris cœlicam vitam agere, & in carne viuente sine illa viuere, & luctari, quod ipse perdidit, nititur pietatis colore & obligationis, Religiosum se his curis intricare, vt se animæ pacem & quietem amittat, & in Dei amore & feruore tepescat, quoad perfectionem tendebat. Et consideratione dignum est, quanta instantia diabolus hoc promoueat, vtrens ipsis cognatis instrumenti loco, vt videantur, illos in negociis, litibus & controuersis, matrimoniiis & difficultatibus aliud refugium non habere, quam ad cognatos religiosos. Quod persuadent sibi ita fieri debere, & quod hi plus ocii habeant quam quisquam aliorum, & nullæ illis occupationes sint, quam eorum negocia curare. Recte ait quidam Carthusianus lo-

Rodriquez exercit. pars 2.

quens de prælati & sacerdotibus secularibus: Deus sacerdotibus dedit sine liberis esse, & diabolus dedit illis nepotes, & adducit versum ab alio dictum:

Cum factor rerum priuaret semine ele-

rum,
Ad Sathana votum successit turba nepo-

tum.
Hinc Sathanas nepotis negocium procurat, & de marito prouidere nepti, & te his negociis implicare, vt te ex loco tuo extrahat, & professione spoliat. Hoc ille desiderat, & non consanguineorum bonum, sed tuum malum & damnum. Reliquit Religiosus bona, honorem, commoditates & delicias, vt hic se curis & sollicitudinibus extricaret: quibus relictis & hic positus nisi recipere deberet aliorum difficultates & sollicitudinē, & quasi ille foret, cui omnia, quæ carnis & sanguinis sunt, curanda; sicque vocationis suæ fructum amitteret: Optime (vt refert Cassianus) respondit Abbas Apollo ad quem in cella sedentem, nocte quadam frater suus accessit, petens vt exiret & iuuaret vt bouem extraheret, qui in paludem inciderat: vnde illum solus extrahere nequibat. Dicit ei Abbas Apollo, quare alium fratrem, qui illic remanserat, non vocasset. Respondit illum abhinc quindecim annos esse mortuum. Tunc ait Abbas Apollo: Ego, frater mi, iam viginti annis mortuus sum & in hac cella sepultus, eaque, vt te iuuem, mihi exire non licet. Hoc modo in similibus occasionibus religiosus se habere debet, & nisi curas & negocia cognatorum a se repellat; sibi persuadere certo debet, multum se detrimenti in anima passurum, quamuis id pietatis quam iustissimo titulo & colore fiat.

Optime cum dictis congruit, quod ait sanctus Hieronymus: *Quanti monachorum, dum patris matrisque miseruntur, suas animas perdidit.* Quotidianus rerum vsus docet, & multa monachorum exempla reperiuntur, quos falsa hæc cognatorum pietas & compassio pessum-

cc dedit

Saxonia Car-
thuf. in vita
Christi p. 6.
68.

Cassian. coll.
cell. 4. c. 9.
Abbas A-
pollo.

Hieron. in
reg. mon.
quam collegis
Lupus de O-
liueto.

*Predicta nonnullis exemplis
roborantur.*

dedit. Quot in uocatione sua defecerunt, & defierunt Religiosi esse, quod se in similibus cognatorum curis & suorum possessionibus ingererent, & illis prouisum esset? Quot apostatas uidemus per uias & uicos discurrere, ut parentes consolarentur? qui post ad aliud apti non sunt, quam ut paternas suas vel maternas opes deuorent & consumant, & incommodam senectutem adferant mala sua uita, quam ducunt. Idcirco sanctus Basilius hanc compassionem armaturam vel sagittam diaboli nominat, quam fugere debemus; ea enim ille utitur tanquam medio & instrumento, ut nobis multum damni inferat. *Scientes itaque intolerabile detrimentum huius erga cognatos affectus, fugiamus illorum curam tanquam diabolicam ad impugnandam armaturam habentem.*

*Compassio
cognatorum,
est diaboli sa-
gitta.*

Nullus uero se hic excuset, uel nimium fider, nec cogitet se magna sanctitate præditum esse, dicendo, quicquid facit, iam obedientia purgatum & colatum esse: quod enim de cognatorum uisitacionibus & in patriam profectionibus ante dictum, & hic locum habet: superiores uelle, ne te cognatorum negociis implicares, sciunt enim hoc consultius fore: ideoque permittunt quod in te uirtutem ad aliud quid efficiendum non animaduertant. Neque obedientia sed permissio est, & accommodat se superior tibi & fragilitati tuæ, & potius tuam, ille hic uoluntatem, quam tu illius perficis. Et si monachus ille matrem uidere uolebat, quod superior pro eo spondere noller; quanto iustius & æquius erit, ne te cognatorum negociis inuoluas & intrices, nisi pura id obedientia inungatur, & superior dicat se tibi fide iubere, cum tantum illic periculum situm sit.

DE sancto illo Abbate Pœmene dicebant sancti illi patres, quod quodam tempore in Ægyptum Iudex quidam uenerat, qui huius sancti nomen & famam audiens, magno eius uidentis desiderio tenebatur. Hinc quendam ad illum misit nuncium, qui eum oraret, ut dignaretur eum admittere, nam se proposuisset illum uisitare. Pœmeno hoc nuncio mœstus & tristis factus apud se cogitabat, si nobiles illum inciperent uisere & honorare, multos statim ex populo adfuturos, & uitam & exercitia eius spiritalia in terrumperent, & diabolus ei humilitatis gratiam auferret, quam multo labore accedente Dei fauore sibi parauerat, & hæc uenit conseruauerat, ne uanæ gloriæ laqueis caperetur. Hæc apud se cogitans, proposuit se excusare, & illum non admittere. Quod magnam iudici molestiam attulit, & dixit cuidam suo officario: Peccatis meis adtribuo, quod hunc uirum Dei uidere non possum. Et postea magno desiderio eum uidentis captus, proposuit id consequi, quacunque etiam id ratione fieret. Tandem astum excogitauit, quo illum cogere faceret, quod efflagitabat. uel eum emunt exire & uisere. Et fuit huiusmodi: Iussit in carcerem conuici quendam eius nepotem sororis filium, dixitque secreto cuidam suo officario, ne senex de captiuitate nepotis nimium angeretur, nunciari illi curaret, si ad illum ueniret. festiuitatem nepotem libertate donaturum, quamuis tam graue esset crimen, quod maximam poenam mereretur. Quod capti mater audiens, & intelligens, si frater iudicem uisitaret, filium suum statim liberandum & carcere emittendum; in solitudinem abiit, & cepit ante ostium cellæ sancti fratris sui clamare & suspirare, & multis cum lachrymis orare, ut iudicem